

быва́ба неразрвши́мо. И кога́ надвижитъ тѣлесни тѣ склонности сила та на разумъ атъ, сирѣчь кога́ человѣкъ съ прелѣсти и излѣчи ѿ прѣбѣ-атъ путь, въ такиъ слѹчай тойзи часъ съ събармъ хрѣмина та иай строеніе то на человѣческо то благополѹчие, и така́ пада въ блополѹчие.

Що съ страсти, блины, и гробѣховѣ.

Склонности те като надвижитъ разумъ атъ нари-
чјутъ сстрасти: и колкото приводжаджитъ душата на-
ша въ разбрашениe называбжтъ пороцы: а колкото
чрезъ тѣхъ съ престжпна Божи-атъ законъ имену-
вјутъ съгубовѣ. Когато първи-атъ человѣкъ былъ
въ днова блаженно състоанїе, въ коє то былъ създанъ,
ималъ и това превосходство, то єсть было тогда въ
нѣго съвършенно съгласие между тѣлесны тѣ и душевны
склонности, който оуправилъ разумъ атъ. ѿ тѣка
всѣки види, защо человѣкъ, сый тварь словесна и ѿда-
ренъ съ свободно хотѣнїе, задавы непогубилъ своё то
благополѹчие, треввало да оупотреби всы ти си силы,
давы непопускалъ склонности ти да побѣдатъ разумъ
атъ: инакъ бѣда та была бида, чи щелъ да падне въ
горко блополѹчие. Тогѡ ради всеблагий Богъ далъ мѣ
спасителы ти дныя зарачки, който намѣрамы въ си:
Писанїе, (Быт: 6. 16—17.) Онъ поселилъ създанна-
го человѣка на мѣсто прензобилено и прекрасно, како
приличало на превосходна тварь, когато рѣцѣ ти Божи-
и създали. Това мѣсто, за нешписано то мѣ ве-
сёле, извѣйлие, красны ти древеса и благорастѣбрный